

Hvis den engelske Kulstrejke skulde blive til Virkelighed og maaske blive af lang Varighed; alle vidste den Gang, at denne Kulstrejke truede ude i Fremtiden, og ingen vidste, at Kulstrejken kun vilde komme til at vare i 14 Dage — den kunde godt være kommet til at vare i lang Tid, og saa havde vi netop været inde i den vanskelige Brændselssituation, som vi i For sommeren 1920 alle sammen ventede skulde komme.

Under Finanslovbehandlingen i Efter-aaret, da Kulstrejken var inde, gjorde jeg ogsaa Rede for Statsbanernes Indkøb og Beholdninger af Kul; men da var der ikke et eneste af de ærede Medlemmer her i Tinget, der rejste nogen Kritik overfor dette Indkøbs Størrelse, ikke een. Den eneste, der rettede Kritik, var det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, der nævnte, at disse Beholdninger var købte til en høj Pris, nemlig for fra 32 til 34 Dollars pr. Ton. Men alle vil ogsaa vide, at da det ærede Medlem Hr. Christmas Møller havde kritiseret dette, var der et Blad her i Landet, som for i Benene paa ham og gjorde ham til en ren Umulighed. Det var det radikale „Fyns Venstreblad“. Jeg skal i denne Forbindelse oplyse, hvad „Fyns Venstreblad“ skrev ved denne Lejlighed. Den 9. November 1920 skrev „Fyns Venstreblad“: „Historien om Statsbanernes Kuldispositioner er blevet serveret i mange forskellige Anretninger. Trafikminister Slebsager har allerede taget meget af Duften af den, men altsaa ikke mere, end at den kan gentages, og det oven i Købet i Folketinget. Hvad er der da om den? Hvad siger den Mand, som har staaet for det saa stærkt kritiserede Kulindkøb? Og saa gengav „Fyns Venstreblad“ et Interview af Generaldirektør Andersen-Alstrup, som er saa velkendt, at jeg ikke her skal komme ind paa, hvad det indeholder. Efter at have gengivet dette Interview af Generaldirektøren fortsætter „Fyns Venstreblad“ hoverende: „Saa vidt Generaldirektøren. Offentligheden kan nu selv skønne, hvorvidt han eller Hr. Christmas Møller er paa den rigtige Side“. Saaledes saa man den Gang paa Situationen fra radikal Side.

Kulstrejken blev, som jeg sagde før, ret hurtigt bilagt, varede ikke mere end ca. 14 Dage, og Resultatet blev, at England

aabnede for Kuludførselen i helt anderledes Grad end tidligere, ogsaa fordi England var blevet fritaget for Pligtleveringerne til Frankrig. Alt dette havde til Følge, at Kulpriserne blev overordentlig stærkt faldende. Heldigvis, kan vi sige, ud fra et Samfundssynspunkt. Hvis man skal se det ud fra et økonomisk Statsbanesynspunkt, ja, saa stiller Sagen sig ikke paa samme Maade; men jeg tror dog — selv om det medfører uheldige Forhold for Statsbanerne —, at vi alle sammen er enige om, at det er en lykkelig Ting for Samfundet som Helhed, at Kulpriserne er gaaet saa stærkt ned, som de er.

Men jeg maa bede ærede Medlemmer trods alt at tænke sig den Mulighed, at den engelske Kulstrejke havde været i 2 Maaned — og det laa langt fra udenfor Mulighedernes Grænse — i Stedet for de 14 Dage, den nu varede. Hvordan vilde Forholdene saa have været? Saa vilde Situationen efter al Sandsynlighed have ligget saaledes, at vi havde staaet overfor meget knappe Leveringer og overfor meget høje Priser. Og saa nærer jeg ingen Tvivl om, at den samme Presse og de samme Herrer, som nu den sidste Maanedstid ikke har haft onde Ord nok om Statsbanernes Kulindkøb, vilde have sagt, at Statsbanerne havde handlet klogt og forudseende ved at forsynesig i Tide.

Kritikken er nemlig først kommet frem, efter at Kulstrejken var forbi, og efter at man fra radikal-socialistisk Side vejrede Mulighed for at lave Politik paa Kullene, som man har vejret Mulighed for at lave Politik paa Kornet, og som man i sin Tid vejrede Mulighed for at lave Politik paa Boligspørgsmaalet. Men hvordan laa Brændselssituationen i den forløbne Sommer? Jeg har berørt det med Hensyn til de officielle Institutioner, men hvordan laa den her i Rigsdagen? Hvordan laa den, den Gang vi behandlede Tørveindustriens Stilling? Da var alle enige om, at der skulde produceres saa mange Tørv som paa nogen Maade muligt, fordi der var Fare for, at vi ikke kunde faa tilstrækkelig store Mængder af Kul udefra, og at det, vi fik, vilde vi faa til høje Priser. Det eneste, der var Uenighed om her i Rigsdagen, var Maaden, hvorpaa vi skulde fremskaffe de flest mulige Tørv. Vi fra vor Side mente, at man fik fremskaffet det mest